

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spať měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!
F.

Šerbške njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

2. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šaf. 1, 21—25.

Hdyž š wutrobu wěrimy, budžemy prawi, a hdyž se rtom wušnawamy, budžemy šbóžni, to běšče přědowanje šandženeje njedžele, jako šawóđ tať-rjez do šwjedzenjom-próšdneho čžaša wšchitkich njedželow po šwjatej Trojizy. Šrocžimy w žyrkwinyńm lěče kaž do wšchědneho dnja, a wšchědny džeń je džěławy džeń. Tutu myšl wo „džěławosći“ džęńšnišchi tekst hiščeže jašnišcho wuwjeduje. Budžče pak čžinjerjo šłowa, a niz jeno pošlucharjo! Alle wón to njecžini š krótkimi, nahimi šłowami, ale š pschirumanjom: Bože šłowo je ša čžłowjekow šchpihel. Šrašnje tu šnješowy japošctoł wšchelake trjebanje tuteho šchpihela wopišuje, najprjedy pokaže, kať šo wopacžnje trjeba, a potom naš wuczi, kať mamy jón prawje trjebacž.

Duž wopomimy: Čžłowjekojo psched šchpihelom Božeho šłowa. 1. Woni drje šo w nim wobhladuja, ale potom wotěndu a na měšče šabudu, kajzy běchu. 2. Ty pak pohladaj nuts do dočonjaneho šakonja šwobody a budž škutka čžinjer.

1. Šchpihel je hušto trjebana wěz, bješ njeho njedže. Wón či pokaže, kajti šy, hacž šy čžisty abo niz. Tajti šchpihel je Bože šłowo, tam móžesh widžicž, kajti šy, móžesh pohladacž na šwój staw, kať Luther we wucžbje wo špowjedzi wukladuje, a š temu š Božeho šłowa wuknyčž, šhto twój staw šebi wot tebje žada. A hdyž by tón a tamny šchpihel na šemi čže šjebał, dočelž je tam a šem

njerunošcž w nim, šchpihel Božeho šłowa šo ženje njemyli, pschetož podarmo wo nim njereka: Twoje šłowo je prawa wucžba.

Čžłowjekojo šami pak šo šjebaja, a to či, kotřiz šo po šłowach teksta mužej runaja, kotřiz šwoje čžěłne woblicžo w šchpihelu wobhlada a dže přječž a šabudže na měšče, kajti běšče. Měnišch, šo je wot teho něšcto mět, šo je tať šwjeršchne do njeho hladať? Špodžimni to ludžo, kotřiz jón tať-rjez šabawy dla trjebaja, a wošebje šwjeršchni tola či, kotřiz do njeho hladaja jenicžzy teho dla, šo bychy šo pschezo rjenišcho pnyšchili abo šo je šwojej rjanosćzu hordžili. Pschetož rjenišchi tola čžłowjek se šwojim štajnym hladanjom do šchpihela njebudže, bóršy šo jemu šněja tajtejle šwontownosćže dla, a ščoncžnje šo pokaže, šo je šo šam šjebał.

Čžłowjek, kotřiz by se šchpihelom Božeho šłowa tať wobthadžal, je runje tať šjebany, hdyž je tola wšchitto pišmo wužitne š wucženju, š dowjedženju, š šwarjenju, š polěpschenju w prawdosći, šo by Boži čžłowjek dočonjany byl, š wšchemu dobremu škutku hotowy. A to by dyrbjal wunosčť našchego wobthada š Božim šłowom byčž, to jenicžke žohnowanje našchich domjazych nutřnosćow, našchego šemšchithodženja, špěwanja a modlenja, šo wostanjeny, kajzyž šmy? Do přědka, tať wšchudžom wołaja, pnytačže, šchtož horjekach je, hdžež šchryštuš je, tať naš japošctoł šawoł napomina, čžincže, šo byšchče šbóžni byli, tón šamšny wutroby pschima, šam wo šbóžnosći we šwojim šnješu a šbóžniku wjele šhoniwšchi, a mnošy šchěščijenjo,

runjež tajke napominanja wjedža, runjež sbožo njemóža na semi namafacž, runjež s druhimi šobu spěwaja: kaš sbožny šym, hdyž wotpoczuju, mój Jezu, w twojej lubosczi, runjež šu šnadž ja prawe spósnali: twoje słowo je našim noham šwěza a šwětlo na našim pucžu, wostanu tola, kajžž šu a běchu! Njerěta to: šebje šameho šjebacž? D wbohi cžłowjeko, hdy š temu dónđžesč, šo wěšch, šhto šo š twojemu měrej hodži?

Ma cžim paš leži, šo šo mnohim taš dže? Woni drje do šchpihela hladaja, ale woteńdu a šabydu na měšče, kajžž běchu. Wopomńmy, šo tu njeje rěč wo bajkach, kotřiž šo š zyla š Božim słowom nješabjeraju, kotrymž je to kaš mnohim modernškim cžłowjekam dawno pšchewinjene štejšchězo, Židam nješ nimi pohóršćenje a Gricham nješ nimi hluposcž, ale tu je rěč wo pošlucharjach, wo wulkich cžrjódach, tajkich, kotřiž Bože słowo šlyšcha, šo šnadž šwonknje hnucž a natwaricž dadža, radži na teho a tamneho wuwolaneho předarja pošluchaja a šebi praja: tón muž ma jara prawje, kotřiž šamo š šnatemu pošnacžu pšchĩndu: šmy wšchitžy hrěšchnižy a nimamy teje šhwalby, kotruž pšched Bohom mēcž dyrbjeli, ale, ale, woni woteńdu a wostanu kajžžž běchu. D kaške to wótre šudženje: woni šjebaju šebje šami!

2. Šhtóž paš nuts pohlada do došonjaneho šakonja šwobody a w nim wostanje, a njeje šapomńity pošluchaš, ale škutka cžinjer, tón budže šbožny we šwojim škutku, šwj. japošhtoš dale rjeknje. Nuts, hluboko nuts pohladacž je zyle něšhto druge, hacž šebi wěz jeno šwonknje wobhladacž; šhtóž nuts pohlada, šebi wšchitko hacž nanajšepje wobhlada, tón šlědži a pyta, doniž njeje jemu wšchitko jašne. Bože šwj. słowo je šchpihel, taš prajachmy. Šhtóž tam jeno nuts pohladnje, a to šwjeršchnje, niž hluboko, tón wot teho tež ničžo nima; šhtóž šo paš do Božeho słowa ponóri, tón š pošnacžu wěrnoscže dónđže, pšchetož Bože słowo je wěrnoscž, wono je šakon, došonjany šakon šwobody, wošebje w nowym testamencze. Wono nam pošaže, a šhtóž do njeho šo ponóri, tón jo ma: Šeliso waš Šsyn wušwobodži, dha šče prawje šwobodni. Šola tajkeho cžłowjeka šo dopjelni: to štare je šašchlo, hlaj, wšchitko je šo nowe ščiniło. Pšchetož w tutym hluboko-nutšpohladanju njewidži cžłowjek jeno šwoju štaru nješčištošcž, ale Šhryštušowu rjanošcž, niž jeno šwoju nješhódnoscž, ale šwojeho Šbóžnika prawdošcž, wo kotrežž placži: Ša krej a prawdošcž Šhryštuša je moja drašta pšchištojna. Šajki cžłowjek paš šo tehodla tež š tym trošchtuje we wšchitkich padach šwojeho žiwjenja: Šhtó čžył na wušwolonych Božich škoržicž? Wóh je tudy, kiž prawych cžini, šhtó čže šatamacž? Šhryštuš je tudy, kotryž je na prawižy Božej a šastupuje naš.

A to wopomń, luby šchěšcžijano, ty šy tón muž, kotremuž je to wšchitko date, ty šy šwobodny a taš šy šbožny, mašch lubeho nješješkeho Wótza, mašch Šhryštuša jašo šwojeje dušche wumóžnika a Šbóžnika, najšepšcheho pšchěčžela w žiwjenju a wumrjecžu, mašch noweho, džěcžazeho ducha, šo šo wjazy bojecž njetrjebašch. Duž paš pohladaj nuts, hluboko nuts, cžin taš džěcžo, kotrež do šchpihela hladajo čže te wěžy pšchimacž, kotrež widži, bjer to, šhtóž w Božim šlowje mašch, hnadu ja hnadu, potom nješbudžesč šjebany, ale wulžy wobšboženy hižom tu, doniž jo nješbudžesč zyle, hdyž šy wot wěrjenja š wohladanju pšchišchol junu.

Alle šwj. japošhtoš š temu žada, šo nješby šapomńity pošluchaš, ale škutka cžinjer był, šo by woštal w tym,

šhtóž šy nawuknył, šo by džeržal, šhtóž mašch, šo by ničtó twoju kónu njewšal. Š temu wón najpředy napomina: Wšmicže to šłowo horje š cžichej myšlu, kotrež je do waš šchčěpjene. Š tym japošhtoš praji: wono je hižom twoje, wot teho dnja šem, hdyž tón Šnjes čže do šwojeho šluba pšchija; ty šměšch woprawdže šanješcž: šym šašchčěpjeny do Šhryšta, kiž tež mi šwojeho Duča da; šhtóž je jeho, je tež twoje. Alle šo by to wšchitko woprawdže měl jašo šwoje, bjer jo, džerž jo! Alle š temu šlyšcha cžicha myšl: do wutrobom je šamym njeměrom šo žolmjazny, w plomjenjach žadošcžow šapazny šo Bože słowo njemóže šakorjenicž, runje taš kaš w móžnych wšchorach njemóžesč na šwoje polo šymjo wušhwacž. Mašch najwjetšchi profeta naš podarmo do šomorli njepošafuje. A kaške žohnowanje je hižom w cžišchinje šo cžłowjekam doštało; kaške rěki žohnowanja šu šo š tajkich cžichich wutrobom wuliwale na druhich: cžin ty tehorunja!

Duž šlyšchmy dale a dajmy šo napominacž: Budžče paš cžinjerjo teho šłowa a niž jeno pošlucharjo. Wěšo je prawe šlyšćenje Božeho šłowa tež hižom škutk, ale wón je njedošonjany. Runje wo hluboko šaščenych šchěšcžijanach placži: Ma jich plodach dyrbicže jich pošnacž, niž jašo bychu šo š tym hordžicž a šhwalicž, wošebje niž jašo bychu šebi š tym bóle do nješješ horje twaricž čžyli, ale taš, šo š tym pošaža: Njemóžemy hinaš, dyrbimy plody nješcž š najmješšcha špytacž. Njeje dha šchěšcžijanstwu štajnje najbóle šchodžilo, šo w jich žiwjenju nješbē wot jich wěry ničžo widžecž, dokelž běchu jeno pošlucharjo a niž cžinjerjo? A njewidžišch wošebje džěšnišchi džěš, kaš nušne je, šo šwoju šwězu pod kórz nještajamy? Wšchudžom ružy pošnej džěla, pšchimajmy šo džěla, budžmy šłowa cžinjerjo! A šhtó dha šměje wjazy žohnowanja wot teho hacž my šami? Škutka cžinjer budže šbožny we šwojim škutku, japošhtoš praji. Pšchetož šłowa cžinjer bywa nowy cžłowjek, džěcžo hnadny, niž wjazy wotročžk, ma šloty nješješti mēr we wutrobje, wješeli šo, šo šmē byčž š džělacžerjom w Božim kraleštwje. A nješby dyrbjal tón Šnjes jemu junu š hnadny pšchiwolacž: D ty dobry a šwěrnny wotročžko, šy nad małym šwěrnny był, dži nuts š šwojeho Šnjesa wješelosčzi? Maše šłowcžko japošhtoš hišchěže pšchistaji: Šhtóž w nim wostanje, to rěka, šhtóž š šawolom po tym cžini: Niž jašo bych ja hižom šapšchijał abo došonjany był, ale honju šo tym, šhtóž w přědku je, tón budže šbožny. Šaj, tež w Božim kraleštwje a wošebje tam šwěrnoscž šwoje wušnamjenjenje, šwoje myto doštanje! Duž štušmy šo šhroble pšched šchpihel Božeho šłowa, a nješbudžmy lēni pošlucharjo, ale hotomi cžinjerjo, šo by wo naš placžilo tu a junu tež tam: Šbóžni šu cži, kotřiž Bože słowo šlyšcha a to šamo wobarnuja a pšchinješku plody w ščěčpliwosczi. Šamjen. M. w B.

Bože šwjate šłowo.

Šlób: D Božo lubošny —
 Nješch, Božo, šedžbu mam
 Ma twoje šłowo šwjate,
 Kiž jašo šwěza nam
 Šu ša pucž cžěmny date.
 Džal, šwjaty Ducho, cži
 Ša šwětlo š wyšoka:
 Džěš jašny šhadža mi
 A hwešda jutrowna!

Ozma hrěcha kryje mje
 Tu hižom wot naroda,
 So duscha njemože
 Eso džeržecž k njeju khoda.
 Duž trjebam fernicžku,
 Kiž pucž mi rosjažnja
 Se swojej šwětlinu,
 Mje wjedže do njeja.

Twój Duch, o Božo, wodž
 Mje pschezo w prawej čěrje,
 Wšcho dobre do mnje płodž,
 Mje dowjedž k žiwej wěrje;
 Njech wón mje rosšwěcži
 A wjedže k Jesušeju,
 Pucž k duchow sbožnosći
 Tu žadnu druhi njeje.

Štož Bohu hrosnosć je,
 Njech w Duchu mozy hidžu
 A plody prawdosće
 Rosć we žiwjenju widžu;
 Niž jeno posłuchač,
 Ně, činječ słowa byč,
 To duchowny je twar,
 Kiž dyrbi k sbožu tycž.

Duž, Knježe, žohnuj mje,
 Hdyž twoje słowo šlyšchu,
 A spožč, so w wutrobje
 Eso k nutrnosću pschu;
 Twój Duch njech hnadnje da
 Mě prawe pšnacze,
 Dha směju psches Khrysta
 Tam kónnu sbožnosće!

K. A. Fiedleř.

Sswěrnosć we wěrje.

Běch dlějši čaš w Amerizy a wjesech šo na kóžji, mjes
 pońdžnej Ameriku a Liverpolum jědžazej, šašo do stareje domišny.
 Šakle psched krótkim ša wěru do Khrystuša dobyty, bórny spšnacž,
 šo drje se strony kapitana a šobupucžowarjow wjele pošlyjenja
 wěry njenamakam, tak šo runje k wješelom na dołhi pucž nje-
 hladach. Duž 2. abo 3. džej šlyšach, tak kapitan blidoweho
 šlužobnika — wobstarneho čornocha — wušměšesche, šo je tak
 ša špěwanje a modlenje, a šo jemu hrožesche, šo čže šwóncžk nad
 jeho štwicžku powješnyčž, k šnamjenju ša to, šo je tam žyřej. Mjes
 tym, šo šo drusy k temu šmějachu, šo ja we swojej wutrobje
 nad tym šwješelich, šo směju na kóžji tola k najmjeńšcha jeneho
 čłowjeka, k kotrymž budu móž wo wěrje a wo duchownym šbožu
 rěčecž. Šižom dotal bě mi čžichosć a miłosć tuteho muža nad-
 padla, k kotrejž wón wščem pucžowarjam šlužesche; šo paš w nim
 wěrjazeho muža namakam, teho šo njeběch nadžak.

Bórny šo k njemu do jeho štwicžki podach a w njej žohno-
 wane hodžinki namakach. Wón bě šconjeny šchescžijan a mi wu-
 žitne powucženje podawasche. Ššchi tym žyly džej na mnje šedž-
 bowasche kaž macž na šwoje džecž. A běšche-li trjeba, mje tež
 šwěru napominasche. Ša džě běch tehdy hiščeje jara škaby we wěrje
 a k temu pošhileny, psched druhimi Khrystuša šapřecž, bychu-li jeho
 hanili. Ale tehdy by wón, hdyž ša blidom šlužesche, na mnje se
 želnitowosću pohladal a potom by mje na boš ščahnył a rjekł:
 „Šuby knježe, na tajle wšchnje ženje k prawemu měru njebóndžecže.

Tón smějecže šakle, hdyž Khrystuša psched kóždym se wšchej ros-
 šudženosću pšnacže“. Ššchi tym bychu paš jeho šłowa tak
 miłe a pschedželne byle, šo mje k nimi ženje šranil njeby. Ale tež
 druhich, kapitana, kóžnikow, pucžowarjow, by k šhwilemi na prawy
 pucž žiwjenja pošasowal. To wšchak šo jim njelubjesche, ale dofelž
 tón čornoch tež po šwojich šłowach šhodžesche, dyrbjachu jeho
 wšchitny čšescžicž.

Šusto šebi na to pomyšlich, tak čžžto dyrbjesche to tola jemu
 byčž, pschezo k njewěrjazy mi ludžimi a džiwimi kóžnikami wobšha-
 džecž a pod kapitanom štejecž, kiž šebi wješele k tym čžinjesche, šo
 tuteho šwěrneho pošlužobnika a jeho pobožnosć hanjesche. Duž
 šo jeho ras pašchach, tak bě k temu powołanju pschischol, a wón
 mi wotmolwi: „Šaj, to šam njewěm, ale Bóh je mje do njeho
 štajil!“ — „Duž paš šo džiwam,“ jemu šnapschecžiwich, „šo
 w nim wostanjecže. Wy mohli tola w kóždym druhim Bohu na
 kóžšche wšchnje šlužicž!“ Duž wón wotmolwi: „Nješhudacže to,
 lubny knježe? Šlajecže, kóždy druhi pucž mam šašo druhich, nowych
 wošadnych. Kóždy pucž móžu šašo druhim ludžom ewangeliu
 předomacž.“

Nětko rošymjach, čžeho dla tutón mój čžorny pschedžel pschezo
 na tej šamšnej kóžji šlužobnik wosta. Mě paš je jeho šwěrnosć,
 k kotrejž wón šwojemu Šbóžnikaj šlužesche, pschezo k dobrym pschi-
 tkadom wostala.

Ssmilnosć.

Šatuschowa bě šamožita burowka, jeno jejnej ruzy běšchtej
 pschezo trochu jara šamknjenej. Šejny mandželški paš mějesche ša
 šhudych mjektu, čžoplu wutrobu a žohnowanje teho šłowa šnajesche:
 Dobrotu čžinicž a šobudželicž nješapomácže! Tola jeho mandželška
 jemu w tym nastupanju druhdy překi pschindže, haj pošlednju dom-
 šhowanku šo wobaj šwadžišchtaj, dofelž čžyšche bur tji kóžy
 pscheňny šhudym dacž, šchtož wona nočžyšche pschidacž. Dla lubeho
 domjazeho měra njebě bur potom tu pscheňzu dal, ale bolilo jeho
 to jara bě, šo njemóžesche Bohu tón wopor pschinjescž. Bórny po
 tym šmjertne wětry do jeho koscži štorakchu, wón hinjesche, a na-
 lěto dyrbjachu jemu row rycž. Šeho wudowa nješasche šo špokojicž
 dacž, pschetož wona běšche šwojeho muža lubo měla a bě nětko
 se šwojimaj džěščomaj wošamocžena, mějesche jej woczahnyčž a
 žyly šubko šama wobstaracž.

Duž bě šašo domšhowanka. Šatuschowa běšche rjane žně
 měla. Šako popođnju wó štwje šedžesche, widžesche, šo bě šo tón
 štary dobrý lékař runje k njej nastajil. Šako bě pschi njej, šo
 wona šašo na šwojeho njebočžicžkeho dopomni, kotrehož bě lékař
 telko měšazow hožil, a horze šyly šulachu šo jej po ližomaj dele
 na šhpundowanje. Tola tón štary lékař čžlowštu wutrobu šnajesche
 a bě ša burowku dobre lékařštwu šobu pschinjescž. Wón šo jej
 najpředny wuplakacž da, na to rjekny: Šorucž temu knješej šwoje
 pucže, a mjelčesche šašo šhwilu. Šotom takle pocža: Šuba Šatu-
 schowa, ja šym dženska pschischol, waš prošnyčž, šo byščeje šhudym
 Šawšchynkežom něšchto šhlěba do domu poškala. Wón je dlějši
 čaš hižom šhorowaty a w domje je wulka nusa. Wy šče rjane
 žně měla a duž šym šam pschischol, šo bych ša nich dobre šłowo
 šapoložil. Šašo burowka plakasche a nětko lékařej wšcho powje-
 dasche, tak je šo pošlednju domšhowanku se šwojim mužom šwa-
 džila dla tych šjoch měchow pscheňny a šo šu tež Šawšchynkežy
 mjes tymi byli, kotrymž běšche njebočžicžki tu pscheňzu pošlacž čžyly.
 To bě dołhe wušpowjedanje psched lékařjom a kónž wšcheho běšche,
 šo Šawšchynkežy rjany dar dostachu. Šatuschowa paš je tehdy a
 hiščeje pošdžišcho šhonila, kaž móža šebi ludžo šwoje čžerpjenje
 k tym pošložicž, šo druhich nusu pomjeńšchuja.

Swjedžeński spěw,
knjezej Janej Wałtarjej,
 derjezaslužbnemu fararjej w Njeswačidle,
 k 25lětnemu zastojskemu jubileju
 poswiećeny wot
 serbskeho duchownstwa.

Bu w Njeswačidle zazwonjeny
 Džeń džensa lubje witany,
 Na kotryž lud wšón zwjeseleny
 Je hotował so wosadny.

Wjes wyska z Tobu žohnowana,
 We Knjezu horcolubowana
 Wot Tebje, bratře, swjedžeńscy;
 Je jubilej či wobradženy,
 Zo zdobnje rěkaš wobnadženy
 A raduješ so zbožowny.

Sam Knjez, Twój Bóh, je Tebje wodził
 Po swojej radze přecelnje,
 Do duše swjaty woheń plodzil
 Či, słužić jemu radostnje
 A duše dobywać za njeho
 Ze swěta w hrěchach zhubjeneho
 Kaž pastyr z hłosom luboznym,
 Jim wukhwalejo lubosć Božu,
 Wšak mile wozjewjenu k zbožu
 Nam w Synu jeho khwalenym.

Serb bu Ty, bratře žohnowany,
 We Jezusowej lubosći
 A miłosćiwje krónowany
 We swojej krutej swěrnosći;
 Łaz městno přenje běše Twoje,
 Hdžež napinaše mocy swoje
 We skutkowanju zastojskta;
 Za Serbow džěše zahorjeny
 A najbohatšo wobdarjeny
 Do powołanja ryćerstwa.

Je jandžel sluba z tobu khodzil
 Sam — JEZUS, ryćer z wěčnosće, —
 A na pućach Če svojich wodzil
 Do prócowanja lubosće. —
 Tak Serbam bu Serb wuwolany,
 Do słužby k Serbam požadany
 Z jich žiwej rěču maćeřnej.
 A lutował Ty njejsy prócy,
 Sy swoje Serbam swjećil mocy
 We słužbje jenak wutrajnej. —

A z radosću so pozběhuje
 Za Tebje dobroprošenje:
 Njech miłosć Boža wozbožuje
 Če, bratře, w Twojim zastojsktwje!
 A kaž we Wóslinku sy swěrný
 A w Njeswačidle džělał měrný
 Na lět nětk pječ a dwaceći,
 Tak krónuj Bóh Če dobroćiwý
 A spožč Či widžeć wšědnje džiwý
 We swojej Božej swěrnosći! —

Njech žohnowanje jeho mile
 Če přewodža přez žiwjenje,
 Zo žórlo lije dale žiwe
 So z Tebje tež we přichodže! —
 Rjad česny budž Či króna swěry,
 Z njej mytuj předarja Če wěry
 Twój Bóh a Zbóžnik bohaće! —
 Haj, přěduj, spěwaj w jeho mjenje
 A kćěj kaž Knjezowy šćěpk rjenje,
 Hač z krasnosću Če krónuje! —

Wažnosć zyrkwje.

Włody, njewěrjazy rěčnik w Amerizy so s tym khwalesče, so so w měsće sakubli, hdžež žaneje zyrkwje ani žaneho Božeho słowa njeje. So dolhim pytanju tajke městacžto namaka a na měsće do njeho čehnjescše. Lědma pač bě so něšto měřazow minyło, wón do swojeje přjedawšceje domišny na duchowneho pišasče a jeho prosčesče, so by bjes kombženja sa nim čahnył a Khrystuša přědował; pschetož wón bě k temu pójnacžu pschischoł, so so wořada bjes Boha a Khrystuša, zyrkwje a kšesczjianskeho waschnja tač kamej heli runa, so njemóže tam žadny čłowjek wutracž.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Słowna duchownsta konferenza Łužizy mějesče so 11. junija w Budyschinje. Wot konsistorstwa běšče pschitomny knjes tajny radžicžel Rohlschütter a jako hósč přjedawšchi duchowny Ćobuřtaw nasčesče konsistorialneje wyschnosče, knjes tajny radžicžel Keller. Konferenzu wotewri knjes wyschšchi zyrkwinski radžicžel Rosenkranz wo zyrkwinskim žiwjenju nasčeho čaša. Wón powita knjesa řastupjerja konsistorstwa, kotryž so s wutrobnymi słowami na pschitomnych duchownych wobrocži. Knjes řarač Keil mějesče pschednosč wo słubjenym kraju, s tym dopokasujo, so wobstejnoscče słubjeneho kraja na to pokasuja, so je řan swoje řćenje řam napiřač.

— W bližšim čašu so knjes archidiafonus Ćuda w Lubiju na wotpocžink poda. Wón drje je pójledni byl, kotryž je hišče w Lubiju řerbřki přědował; s jeho woteńdženjom najřterje řerbřke řemschenja w Lubiju řastanu. — Řaž se řrudobu řlyšchimy, je knjes řarač Mateř w Ćuczinje tač čerpjazy, so čže so našymu na wotpocžink podacž.

§ **Dražďan.** Nasče řerbřke řemschenja w řichiznej zyrkwi so řažo bliža. řa řyžěń, 23. junija, čzemty so wschizy řserbjo s Dražďan a wokoliny do Božej řluzby řeńč, so bychmy Bože řłowo w maćeřnej rěči řlyšcheli. Řobdy řserb je wutrobnje pscheproschenty a pohonjej tež druhich k wopštej. řemschenje řmėje řo, řaž řewač, pokodnjo 1/2 12 hodž. w řichiznej zyrkwi. řpowjednu wuczbu řmėje ř. řarač Domaschka s řudestez, přědowanje pač ř. řarač Řada s Řichalskeje wořady w Budyschinje.

„**Bombaj Bóh**“ njeje jenož pola řnjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňjach „**Serb. Nowin**“ na wřach a w Budyschinje dostacž. řa řchtwórcžlěta placži wón 40 pj., jenotliwe čřiřla řa řa 4 pj. pschewawaju.